

Daphne Huisden

Illustratie: Ez Silva – ezsilva.com

De Ridder van Rotterdam

vers
beton

Voorwoord

Voor het online tijdschrift Vers Beton schreef auteur Daphne Huisden de afgelopen maanden een spannende en ontroerende feuilleton over de avonturen van het meisje Senna en haar oma. Op zoek naar de mysterieuze Ridder van Rotterdam doorkruisen ze heel de stad en ontmoeten ze bijzondere personen.

Alle afleveringen hebben we nu gebundeld in dit ebookje, zo lees je het hele verhaal gemakkelijk terug.

Veel leesplezier,

Eeva Liukku
Hoofdredacteur Vers Beton

juli 2019

Inhoud

<i>Afl. 1 De ridder van Rotterdam</i>	<i>4</i>
<i>Afl. 2 De schat van Schoonderloo</i>	<i>10</i>
<i>Afl. 3 De landloper en de toren</i>	<i>17</i>
<i>Afl. 4 De Ruiters van het Zuiden</i>	<i>23</i>
<i>Afl. 5 De Bomenklimmer</i>	<i>29</i>
<i>Afl. 6 De heer van Henegouwen</i>	<i>35</i>
<i>Afl. 7 De wegwijzer en de kleine keizer</i>	<i>40</i>
<i>Afl. 8 Een ander uitzicht</i>	<i>44</i>

Afl. 1

De Ridder van Rotterdam

Het leek een avond zoals alle avonden. Terwijl de afwas stond te weken en de koffie stond te pruttelen, ging oma Broere in haar rode leunstoel onder het open raam zitten en stak ze een van haar dunne sigaren op. Met haar benen over elkaar geslagen en een glazen asbak op de armleuning vertelde ze de meest wonderlijke verhalen. Ik zat zoals gebruikelijk op de poef aan haar voeten met een grote kop thee, als een afgevaardigde aan het hof, naar haar te luisteren terwijl ik naar de rookwolken keek die ze – meer voor de vorm dan voor het effect – naar buiten blies.

De zoete vanillegeur van haar sigaren hing overal in het kleine appartement dat uitkeek op de Nieuwe Binnenweg. Mijn moeder vond het er stinken. Maar mijn moeder was er niet. Vlak na mijn tiende verjaardag was ze voor de zoveelste keer in opdracht van het bedrijf waar ze voor werkte naar het buitenland vertrokken en had me bij oma Broere achtergelaten waar ik zo vaak logeerde dat ik er zelfs mijn eigen kamer had, een knus hokje waar ik tussen de

hoedendozen en oude boeken sliep.

Terwijl ze kleine trekjes van haar sigaar nam vertelde oma over de huizen waar ze in had gewoond, de burens die ze had gehad, de vreemde types die ze was tegengekomen in de stad die ze nooit had verlaten. Ik kende de meeste van haar verhalen al, maar vond het nooit erg om nog een keer te horen over de slager in Slinge en zijn bloeddorstige teckel, de kluizenaar in Kralingen die naar verluidt zijn huis had omgetoverd tot een grot van papier-maché en de kroegbaas in Crooswijk die haar had geleerd hoe je met één klap een volwassen man tegen de vlakte kon meppen.

‘Een niet te onderschatten vaardigheid,’ aldus oma Broere. ‘Heb jij weleens iemand een tik verkocht, Senna?’

‘Nee,’ zei ik. ‘Ik mag niet slaan.’

‘Wie zegt dat?’

‘Mama, de juf, de vader van Patrick – en die kan het weten want die werkt bij de politie.’

Met een ongeduldig handgebaar wapperde ze mijn bezwaren het raam uit.

‘Nonsens. Als je nooit van je afslaat verander je in een deurmat. Je gaat me niet vertellen dat je later een deurmat wilt worden.’

Ze drukte haar sigaar uit. En juist toen ik dacht dat we ons naar de bank zouden verplaatsen om naar onze favoriete serie te kijken (waarin een detective met een kort lontje orde op zaken stelde in een ordeloze stad), haalde oma Broere een nieuwe sigaar uit haar koker, keek me onderzoekend aan en zei:

‘Heb ik je weleens verteld over de dag waarop ik de ridder van Rotterdam ontmoette?’ Ze worstelde met het wieltje van haar aansteker.

‘Waarom kijk je zo ongelovig? Ik kan het je bewijzen. Geef me het fotoalbum aan, wil je?’

Het fotoalbum was een boekwerk van zeker twee kilo, een document dat alle verhuizingen, scheidingen, branden en waterschade had overleefd. Ze legde het op haar brede schoot en bladerde erdoorheen.

‘Daar heb je hem.’

Met een kromme vinger wees ze een zwart-witfoto met gekartelde randen aan. Er stond een peuter op die haar ogen dichtkneep tegen de felle zon. Ze droeg een grote witte strik in haar haar en bijpassende sandalen. Op de achtergrond, half verscholen achter een boom, stond een donkere schim.

‘Dat is het spook van de ridder van Rotterdam. We zijn jaren bevriend geweest.’

‘Spoken bestaan niet.’

‘Wie zegt dat?’

‘Mama, de juf, de vader van-’

‘Je luistert naar de verkeerde mensen, Senna. Spoken bestaan wel degelijk.’

Buiten reed een tram voorbij en ik dacht aan de metro’s, bussen en reclameborden, de bouwputten, hijskranen en gebouwen van glas, en schudde ongelovig mijn hoofd.

‘Er wonen geen ridders in Rotterdam. En ook geen spoken. Die bestaan alleen in sprookjes.’

‘Rotterdam is een sprookje.’ Oma Broere bladerde verder. ‘Hier heb je hem nog een keer. Toen woonde ik nog samen met je opa in de Schoonderloostraat.’

Op de foto stonden ze voor een smal huis met een laag ijzeren hek. Ook hier was achter een van de ramen een onscherpe schaduw te zien, maar ik was vooral nieuwsgierig naar die norske man naast mijn oma, die in zijn nette pak scherp afstak tegen haar fleurige blouse.

‘Waarom zijn opa en jij eigenlijk gescheiden?’ vroeg ik.
‘Dat heb je me nooit verteld.’

Oma Broere wapperde de rook geërgerd naar buiten.

‘Een huwelijk is als een luchtballon, met teveel ballast aan boord kun je niet vliegen. Dat heeft de ridder me

geleerd. Hij zit boordevol goede adviezen. Dat krijg je als je alles al eens hebt gezien. De ridder heeft overal antwoord op.'

Ik vroeg me af of de ridder – als hij al bestond – me zou kunnen vertellen waarom mijn moeder liever weg was dan thuis bleef en of ze net zo vaak aan mijn vader dacht als ik en waarom we na de begrafenis nooit meer over hem hadden gesproken en hoe ik ervoor zou kunnen zorgen dat ze vaker thuis bleef en oma's sigaren niet langer vond stinken.

'Waar is de ridder nu?' vroeg ik. 'Woont hij nog steeds in de Schoonderloostraat?'

Oma Broere schudde haar hoofd.

'Ik heb hem voor het laatst gezien nadat ik je opa dumppte. Daarna zijn de ridder en ik elkaar uit het oog verloren. Maar hij moet nog ergens in de stad zijn. De ridder kan Rotterdam niet verlaten. We zouden hem kunnen zoeken.' Ze nam me onderzoekend op. 'Als je durft tenminste.'

'Ik durf alles,' loog ik.

'Zo mag ik het horen. Voor we op pad gaan moet je nog wel iets doen, want de ridder laat zich alleen zien als je in hem gelooft.'

Ze gaf me het album aan en ik tuurde naar de schaduw tot ik bijna met mijn neus tegen de foto zat, en toen zag ik het:

er stond inderdaad iemand achter het raam. Iemand met een gezicht, een nek, twee armen – en een zwaard.

Afl. 2

De schat van Schoonderloo

‘Houd je vast, Senna!’

Ik sloeg mijn armen stevig om haar middel. Oma Broere gaf gas en we raceten over de Binnenweg. Ze had haar scooter gekocht toen ze te veel last van haar heupen kreeg om nog te fietsen. Erop klimmen ging moeizaam, maar als ze eenmaal zat schoot ze als een vuurpijl door de straten. We scheerden langs dubbelgeparkeerde auto’s, reden rakelings langs tram 4 – in volle vaart op weg naar de Schoonderloostraat. Het leek niet meer dan logisch om onze zoektocht naar de ridder van Rotterdam te beginnen op de plek waar oma hem voor het laatst had gezien.

Tien minuten geleden had ik nog in de klas gewerkt aan een suffe rekenopdracht. Naast Patrick, mijn beste – en misschien wel enige – vriend. Toen mijn vader overleed was hij de enige geweest die niet deed alsof er niets aan de hand was. Patrick kon goed luisteren en daarom kon ik hem alles vertellen.

‘Dus je oma gelooft dat er een ridder in de stad woont die overal antwoord op heeft?’ fluisterde hij.

‘Een spook van een ridder,’ verbeterde ik zachtjes. ‘En ja. Hij kan de stad niet verlaten, dus hij moet nog ergens zijn.’

Patrick schudde zijn hoofd en mompelde bewonderend:

‘Je oma is gek. Goed gek.’

De juf keek geërgerd onze kant op, maar op dat moment was de deur van de klas opengevlogen en was oma buiten adem binnengestoven met een smoes (‘Ze moet naar de tandarts, helemaal vergeten!’). Voor ik de klas uitholde had ik nog een keer omgekeken. Patrick stak grijnzend zijn duim naar me op.

‘We zijn er bijna!’ riep oma terwijl we over de Lage Erfbrug denderden.

‘Waarom hebben we zo’n haast?’

‘Avonturen laten niet op zich wachten, Senna.’

We zoefden door de Havenstraat en vlogen toen met een scherpe bocht de Korte Schoonderloostraat in – een heuvel die zo steil was dat ik een kriebel in mijn maag voelde. Bang dat we te pletter zouden slaan kneep ik mijn ogen half dicht, maar op het laatste moment remde oma af en met een schok kwamen we tot stilstand.

De Schoonderloostraat lag in een vallei. Een straat met aan de ene kant huizen met oranje brievenbussen en aan de andere kant een park dat half verscholen ging achter een met klimop overtrokken hek. Oma Broere wees naar een smal huis met een groene voordeur: het huis van de foto. Het zag er verlaten uit. Op het raam waar de ridder achter had gestaan hing nu een verkoopposter.

‘Bel jij vast aan?’

Terwijl ze mopperend worstelde met het slot van haar scooter (‘Ik had het moeten oliën.’) liep ik door de betegelde voortuin. Het was donker achter de ramen, er stak een reclamefolder uit de brievenbus en hoewel er niemand thuis leek te zijn had ik het onbehaaglijke gevoel dat iemand me in de gaten hield. Ik ging met mijn vinger naar de deurbel, maar nog voordat ik die kon indrukken hoorde ik een luide stem achter me.

‘Wat moet dat?’

Ik draaide me om en stond tegenover de grootste man die ik ooit had gezien. Alles aan hem was groot: zijn buik, zijn handen, zijn snor, de vierkante bril die op zijn rode neus stond, en zijn oren waar gigantische gehoorapparaten in zaten. Hij leunde dreigend over me heen.

‘Hoor jij niet op school te zitten?’

Ik vouwde mijn handen op mijn rug en schraapte mijn keel. Ik zou me niet laten intimideren door een reus, niet zo vroeg in ons avontuur.

‘Goedemiddag, meneer. Mijn naam is Senna en ik ben met mijn oma op zoek-’

‘Wat zeg je?’

De reus hield een hand achter zijn oorschelp.

‘Ben je je oma aan het zoeken?’

‘Nee!’ riep ik. ‘Ik ben mét mijn oma op zoek naar de ridder van Rotterdam! Het spook van de ridder eigenlijk. Want die heeft overal antwoord op – en ik heb een heleboel vragen.’

‘Wie niet!’ riep de reus. ‘Maar dat is nog geen reden om-’

‘Om geen manieren te hebben,’ zei oma.

Ze borg de sleutels van haar scooter op en keek hem streng aan.

‘Dag Ab. Ik zie dat je je nog steeds met alles bemoeit dat op twee benen loopt.’

Het was even stil. Toen bulderde Ab van het lachen en legde hij zijn grote hand op mijn schouder. Ik bleef met moeite overeind staan.

‘Is dat je oma? Had dat meteen gezegd! Je bent geen haar veranderd, buurvrouw. Maar iemand moet een oogje in het zeil houden.’ Hij tikte tegen zijn neus. ‘Je

kunt niet voorzichtig genoeg zijn. Er gebeuren wel meer vreemde dingen sinds we dit park hebben gered van de bulldozers. Sommige mensen beweren dat er 's nachts vreemde types rondlopen... Kom, ik zal jullie een rondleiding geven.'

Ab stak de straat over en ging ons voor het park in. Hij leidde ons over een kronkelend klinkerpad, langs een rozen- en kruidentuin, wees ons trots op een vijver met een klaterende waterval en dirigerende ons ten slotte een knusse blokhut in waar hij ons twee dampende bekers thee voorzette. Terwijl oma en hij schreeuwend herinneringen ophaalden, liet ik mijn blik door de blokhut dwalen. Er stonden zakken met aarde en lege bloempotten en vergeelde boeken over planten en bomen. Aan de muur hingen ingelijste artikelen over het park, een kleurrijke plattegrond en een tekening... Ik stootte oma zachtjes aan. Het was een potloodschets van de rozentuin. De rozen stonden in volle bloei, maar dat was niet het opvallendst: achter een grote gieter stak een schild in de aarde. Oma en ik keken elkaar aan. Misschien was de ridder dichterbij dan we dachten.

'Heeft u die tekening gemaakt?' vroeg ik aan Ab.

Hij hield zijn hand weer achter zijn oorschelp.

'Die tekening!' riep ik. 'Heeft u die tekening-'

'Nee joh!'

Ab liet zijn ruwe vingers zien.

‘Daar heb ik geen talent voor! Nee, die heb ik vorige week gevonden in de kruidentuin. Een heel schetsblok vol!’

Hij kwam overeind en ging door een stapel oude kranten.

‘Waar heb ik dat ding gelaten... ik zou toch zweren dat – ah!’

Ab gaf me een zwart schetsboek aan waar hij een beetje aarde van afveegde. Hij knipoogde.

‘De schat van Schoonderloo!’

Op het schutblad stond een naam in krullende letters: Maarten. Ik sloeg het schetsboek open, mijn wangen werden warm van opwinding en ik voelde hoe oma me in mijn arm kneep.

‘Kijk eens aan,’ mompelde ze. ‘Het spoor is nog warm.’

Afl. 3

De landloper en de toren

Oma had gelijk. Het spoor was inderdaad nog warm.

Ik bladerde door het schetsboek. Op elke pagina stond wel een aanwijzing. Zo was er een schets van de Hofpleinfontein waar een geharnaste figuur uit het water kroop en een tekening van de Erasmusbrug waar de ridder te paard met uitgestoken lans overheen galoppeerde. Hij was overal. En onder alle tekeningen stonden dezelfde krullende letters als op het schutblad: Maarten.

‘Deze heb je vorige week gevonden?’ vroeg oma Broere die over mijn schouder meekeek.

‘Klopt!’ riep Ab. ‘Met een doosje kleurpotloden. Ik dacht eerst nog dat ie van een van de vrijwilligers was, maar er werkt hier geen Maarten.’

Er stonden geen mensen op Maartens tekeningen. Het was alsof de ridder alleen verscheen als er verder niemand in de

buurt was. Maar op de laatste pagina was een stripfiguurtje getekend met een grote bos krullen. Hij lag in een hangmat die tussen twee hoge bomen was geknoopt. Dat moest Maarten zelf zijn. Door de takken van de rechterboom was een bekende toren te zien. Ik stootte oma aan.

‘De Euromast,’ fluisterde ik. ‘We moeten naar het park, oma.’

Ab leunde naar voren op zijn stoel.

‘Wat zeg je nou? Zoek je een hark?’

‘We gaan ervandoor, Ab!’ Oma sloeg het schetsboek dicht. ‘Mogen we deze van je lenen?’

Vijf minuten later zat ik achterop de scooter met het schetsboek veilig in mijn rugtas en mijn armen stevig om oma’s middel. Ab zwaaide ons uit toen we knetterend de Schoonderloostraat uitreden. Het begon al te schemeren toen we langs het Lloydkwartier scheurden en tegen de tijd dat ze de scooter aan de voet van de Euromast parkeerde was de zon bijna helemaal verdwenen. Ik was nog nooit in het donker in het park geweest.

‘Moeten we nog niet naar huis?’ vroeg ik een beetje zenuwachtig.

‘Morgen is het zaterdag, Senna. Je hoeft niet vroeg op.’

‘Maar,’ begon ik aarzelend, ‘volgens de vader van Patrick

kun je beter niet in het park komen na zonsondergang.
En die werkt bij de politie, dus die-'

'Dus die zou moeten weten dat het park de hele dag
geopend is. Voor iedereen.'

'Maar hoe moeten we Maarten vinden in het donker?'

Oma Broere wipte het zadel van de scooter omhoog en
met een triomfantelijk gezicht toverde ze een zaklamp
tevoorschijn.

Bij het licht van de zaklamp dwaalden we over verharde
paden en baanden we ons een weg dwars door de struiken.
Ik liep in oma's voetstappen en probeerde niet te luisteren
naar het geritsel in de bosjes en de takken die onheilspellend
kraakten. Toen we plotseling iemand hoorden hoesten, greep
ik snel haar hand vast. Oma stond stil. Door de takken van
een beukenboom doemde de Euromast op.

'Hij moet hier ergens zijn,' mompelde ze.

Op dat moment dwarrelden er een paar blaadjes naar
beneden. Oma richtte de zaklamp omhoog en daar, boven
onze hoofden, gespannen tussen twee dikke beuken, hing
een hangmat. Er lag iemand in. Iemand met een flinke bos
krullen en grote ogen die nieuwsgierig op ons neerkeken. Ik
ging op mijn tenen staan en hield het schetsboek omhoog.

'Bent u Maarten?'

Zijn ogen werden nog groter. Hij deed me denken aan een kat uit een verhaal dat mijn vader me had voorgelezen. Een kat die in een grijns kon veranderen. Soepel klom hij naar beneden en griste het boek uit mijn handen.

‘Wat een geluk! Ik dacht dat hij voorgoed verloren was! Hoe kom je hieraan? En wat is je naam?’

‘Gevonden in de Schoonderloostraat. Ik ben Senna en dit is mijn oma en wij zijn op zoek naar het spook van de ridder van Rotterdam.’

‘De ridder hè? Heeft hij jullie op mijn pad gebracht? De ridder ziet alleen mensen die over het hoofd worden gezien. Onzichtbare mensen.’

Hij grijnsde zo breed dat er scheurtjes in zijn lippen verschenen. Er zaten donkere plekjes op zijn tanden. Maarten was een van die mensen die mijn moeder uit de weg ging omdat ze ‘altijd iets van je moesten’. Maar oma zei altijd dat mensen die niets van je moesten niet bestonden.

‘Waarom slaapt u in het park?’ vroeg ik. ‘Heeft u geen huis?’

‘Ik ben vrij om te gaan waar ik wil,’ zei Maarten, ‘dat is een wezenlijk verschil. Heel de aarde is mijn vaderland. Ik leef van de hand in de tand. Ik heb niets nodig, alleen mijn verstand.’

‘Weet u waar we de ridder kunnen vinden?’

Maarten nam me onderzoekend op. ‘De ridder komt als hij komt,’ zei hij raadselachtig.

‘Kun je misschien iets specifiekker zijn?’ zei oma.

‘Hij gaat als hij gaat.’

‘Maar waar is hij nu?’ vroeg ik ongeduldig. ‘Want ik wil weten waarom mijn moeder doet alsof mijn vader nooit heeft bestaan, en waarom sommige mensen meer pech hebben dan anderen, want het lijkt me toch niet heel eerlijk dat u in een boom moet wonen.’

‘Je bent nieuwsgierig jij, en voor je leeftijd misschien iets te wijs,’ zei Maarten. ‘Maar bewaar je geduld: elke zoektocht heeft een prijs.’

Oma haalde haar portemonnee tevoorschijn. Maar toen ze Maarten een briefje toe wilde steken, schudde hij beledigd zijn hoofd. Hij klemde zijn schetsboek stevig vast en zei:

‘Ik heb al heel lang geen bezoek meer gehad, dus jullie komst is voor mij beloning zat. Nou, luister goed, de ridder gaat weleens op bedevaart naar het zuiden. Naar een plek waar de klokken op zondag nog luiden, een plek die door een stoute hertog werd gedoopt, maar door nuchtere tongen zijn uitspraak ontloopt. Misschien vind je daar waar je naar zocht. Ik wens jullie veel geluk op jullie tocht.’

Hij maakte aanstalten om de boom weer in te klimmen, maar

voor hij dat kon doen duwde oma alsnog het briefje in zijn jaszak.

‘Voor nieuwe potloden. Van lucht kun je niet tekenen.’

We keken Maarten na tot hij weer in zijn hangmat gekropen was. Toen gingen we terug naar de scooter. Er viel een druppel op mijn hoofd en ik sjokte enigszins teleurgesteld achter oma aan.

‘Een bedevaart naar het zuiden? Nu weten we nog niks.’

‘O nee?’ zei oma. ‘Volgens mij weet ik precies waar we naartoe moeten!’

Afl. 4

De Ruiters van het Zuiden

De watertaxi stuitte over de golven en terwijl de schipper ons door het donker naar de overkant van de Maas loodste, keek oma Broere met een vies gezicht naar de dikke regendruppels die uit de lucht vielen.

‘Het is maar goed dat we de scooter hebben laten staan.’

‘Zo is dat,’ bromde de schipper. ‘Dit is geen weer om voor je lol buiten te zijn.’

Hij had gelijk. Maar wij waren hier niet voor de lol. We waren op weg naar de volgende bestemming van ons avontuur: Charlois, het voormalige land van Karel de Stoute.

‘Wist je dat hij twee eisen had toen hij het land overdroeg?’ zei oma. ‘Hij wilde dat het Charlois zou heten, vernoemd naar het graafschap in Frankrijk waar

hij vandaan kwam én hij stond erop dat er een kerk zou komen.'

'Gebouwd in de 15e eeuw,' wist de schipper te vertellen, 'maar ze hebben de boel zo vaak verbouwd dat er van de oorspronkelijke kerk niet veel meer over is.'

'Waarom zou de ridder daar graag komen?' vroeg ik. 'Er zijn toch wel meer kerken in Rotterdam?'

'Daar komen we snel genoeg achter,' zei oma. 'Zet je capuchon op, Senna, we zijn er bijna.'

Na een wandeling door de stromende regen waarbij oma er flink de pas in zette, hadden we de kerk zo gevonden. We liepen er een rondje omheen. Met zijn hoge ramen en rode deuren stond het te midden van huizen met vooroorlogse gevels en ouderwetse straatlantaarns. Het was alsof we in een andere stad terecht waren gekomen. Hier geen wolkenkrabbers van glas of beton, geen trambanen of metrolijn onder onze voeten. Om de kerk stond een laag groen hek waar oma moeizaam, maar zonder aarzelen overheen klom. We klopten op de deur. Er deed niemand open.

'Misschien moeten we morgen terugkomen,' stelde ik voor.

'Onzin,' zei oma. 'Onze Lieve Heer is altijd thuis.'

Ze liep kordaat op de deur van de pastorie af en na enig wrikken en duwen gaf die mee.

‘Zie je? Zoekt en gij zult vinden.’

We kwamen uit in een halletje met glazen klapdeuren. Oma knipte de zaklamp aan en ik zag meteen waarom de ridder hier graag kwam. Op de klapdeuren stond een wapenzegel met daarop een man die op een steigerend paard zat. Hij had een lans in zijn hand en aan zijn voeten lag een draak. In de randen van het zegel stond een spreuk: *sigillum ecclesiae, strijdt den goeden strijd.*

‘Dat is Sint-Joris die de draak verslaat,’ fluisterde ik terwijl ik mijn capuchon afdeed, ‘dat verhaal heeft papa me een keer voorgelezen.’

‘Dat verbaast me niks,’ glimlachte oma. ‘Je vader was dol op verhalen.’

Ze duwde de klapdeuren open en we slopen op onze tenen de gang door.

De schipper had gelijk. Er was inderdaad veel vernieuwd in de kerk. De tegelvloer was brandschoon en in plaats van kerkbanken stonden er houten stoelen met rode zittingen. Maar het orgel waar je via een trap kon komen en ook de gouden kroonluchters aan het plafond gaven me het gevoel dat er hier iets mysterieus kon gebeuren – en dat gevoel bleek al snel terecht. Achter de kansel zag ik vier mozaïeken van figuren te paard: een skelet, een man met een boog, een

man met een weegschaal – én een man met een zwaard.

‘Oma, kijk! Daar is hij!’

Ze schudde haar hoofd. ‘Dat zijn de vier ruiters van de Apocalyps. Die komen voor in het Nieuwe Testament.’

Maar ik wist wel beter. De ridder van Rotterdam moest hier ergens zijn. Oma gaf me de zaklamp aan en ging met een pijnlijk gezicht op een van de stoelen zitten.

‘Mijn heup laat me even in de steek,’ zei ze. ‘Ga jij maar op onderzoek uit. Ik wacht hier op je.’

Mijn doorweekte gympen piepten over de tegelvloer. Ik stond even stil bij een vitrine met oude bijbels en vroeg me af wat mijn moeder ervan zou zeggen als ze erachter zou komen dat we in een kerk hadden ingebroken. Ze werd al zenuwachtig als ze door een onbekend nummer werd gebeld. Mijn vader was nooit zenuwachtig – mijn vader was juist gek geweest op avonturen. Hij maakte graag fietstochtjes door de stad, het liefst in het donker. Mijn vader was piloot geweest en had de hele wereld gezien, maar alleen in Rotterdam voelde hij zich thuis.

‘De mooiste stad die er is, Senna,’ zei hij altijd. ‘De enige stad waar altijd iets nieuws valt te ontdekken omdat ze elke dag verandert.’

Ik hield de zaklamp zo stevig vast dat mijn handen trilden. Langzaam beklom ik de trap naar het orgel. Als mijn vader die

avond een zaklamp had gehad, of als zijn fietslicht niet kapot was geweest, of als die auto op de Kruiskade hem op tijd had gezien, of als ik niet had gevraagd of hij me nog een verhaal wilde voorlezen voordat hij de deur uitging – dan was hij die avond misschien gewoon thuisgekomen, en zou mijn moeder niet zo hard hoeven werken, en zou ik minder vaak bij oma hoeven logeren, en zou ik nu niet op zoek... Maar zo moest ik niet denken. Dat zei mijn moeder altijd. Je kon het verleden toch niet veranderen.

Terwijl ik met de zaklamp het orgel inspecteerde en stiekem hoopte dat uit een van de pijpen de stem van de ridder zou klinken, dacht ik aan die ene keer dat ik met mijn vader mee mocht op één van zijn fietstochten. We hadden kriskras door de stad gereden, zonder plan of duidelijk doel, tot hij midden op de verlaten Coolsingel zijn fiets had geparkeerd.

‘Zie je dat, Senna?’ had hij geglunderd. ‘Het centrum is ‘s nachts van jou. Van hoeveel steden kun je dat zeggen?’

Ik wist niet van hoeveel steden je dat kon zeggen, ik had nog nooit ergens anders gewoond.

Beneden begon oma te hoesten. Ik leunde over de reling en keek omlaag.

‘Oma? Gaat het wel goed? Of moeten we-’

‘Sst. Doe die lamp uit.’

Oma legde haar vinger tegen haar lippen en op dat moment hoorde ik het ook.

Sirenes.

Afl. 5

De

Bomenklimmer

De sirenes kwamen dichterbij. Door de hoge ramen van de kerk kon ik de zwaailichten zien en hoewel ik niet bang was voor de politie (ik had de vader van Patrick zo vaak in zijn uniform gezien) bleef ik verstijfd bovenaan de trap bij het orgel staan.

‘Senna,’ siste oma terwijl ze beneden moeizaam opstond uit haar stoel, ‘we moeten ervandoor, lieverd. Je moeder doet me wat als we gearresteerd worden.’

‘Maar... de ridder dan?’ stamelde ik. ‘Hij zou toch komen? En misschien is de politie hier niet voor ons, misschien-’

Ik hield abrupt mijn mond. Buiten werd het plotseling heel stil. De zwaailichten gingen uit. En op dat zelfde moment hoorde ik in de verte de deur van de pastorie opengaan.

Oma vloekte. ‘Blijf waar je bent.’

Ze hobbelde naar de trap, legde een hand op haar pijnlijke heup en hees zichzelf omhoog. Eenmaal boven greep ze mijn mouw vast en trok me omlaag, onder de reling, buiten het zicht. Net op tijd want onder ons hoorde ik voetstappen. Er liep iemand in de kerk, iemand die zijn best deed om zo min mogelijk geluid te maken. Ik ging op mijn knieën zitten en wilde mijn hoofd over de reling steken om een glimp op te vangen van de geheimzinnige bezoeker, maar oma hield me tegen.

‘Wat als het de ridder is?’ fluisterde ik. ‘Wat als hij-’

Ze legde haar hand over mijn mond. De voetstappen stonden stil. Ik hoorde een zacht gekras waar de haartjes op mijn armen van overeind gingen staan; het geluid van nagels die over glas gingen. Hij moest bij de vitrinekast met de oude bijbels staan. Was het een inbreker? Een echte? Ik maakte een angstig geluidje en keek oma geschrokken aan. Ze haalde haar hand van mijn mond, sloeg haar armen om me heen, en ik kroop dicht tegen haar aan; zo dicht dat ik haar hartslag kon horen, die zo kalm was dat ik heel even vergat waar we waren. Ik voelde hoe ze haar kin op mijn hoofd legde en probeerde me voor te stellen dat we gewoon thuis waren; zij op haar stoel, ik op de poef, nippend van mijn thee terwijl de zoete rook van haar sigaar door het open raam naar buiten kringelde. Ik probeerde me voor te stellen dat dit allemaal niet gebeurde: de inbreker, de zwaailichten en sirenes, de zoektocht naar de ridder die zich niet wilde laten zien – net zo lang tot de voetstappen naar de uitgang schuifelden en langzaam wegstierven, net zo lang tot ik de politieauto’s hoorde wegrijden en ik zeker wist dat we veilig waren; net

zo lang tot ik mijn spieren voelde ontspannen en mijn hoofd zwaar werd, mijn ademhaling traag en mijn ogen niet meer open wilden hoe hard ik ook mijn best deed om wakker te blijven en ik langzaam, heel langzaam, in slaap viel in oma's armen.

Toen ik wakker werd lag ik met mijn hoofd op mijn rugtas. Oma had haar jas over me heen gelegd. Ze zat op de bovenste tree van de trap. Buiten was het nog altijd donker.

‘Hoe laat is het?’ vroeg ik terwijl ik geeuwend overeind kwam.

‘Tijd om naar huis te gaan,’ zei ze droogjes. ‘De ridder speelt verstoppertje vannacht.’

‘Was je niet bang?’ vroeg ik. ‘Daarnet?’

‘Bang? Ik?’ Ze gniffelde. ‘Daar heb je op mijn leeftijd geen tijd meer voor. Nee, ik maak me alleen nog zorgen om jou, Senna.’

‘Om mij?’ Ik keek haar niet-begrijpend aan. ‘Waarom?’

Oma Broere dacht even na. Toen zei ze:

‘Weet je nog hoe je vroeger altijd thuiskwam met blauwe plekken? Als jij en Patrick weer in een boom waren geklommen om eruit te vallen?’

Natuurlijk wist ik dat nog. Ik had genoeg littekens op mijn

knieën om me daaraan te herinneren. Patrick en ik maakten er een wedstrijd van wie het hoogst kon klimmen. Het record stond nog steeds op mijn naam, een record waar mijn moeder niet blij mee was.

‘Ja,’ zei ik, ‘maar dat doe ik niet meer. En ik heb nooit iets gebroken.’

‘Gebroken botten helen vanzelf,’ zei oma. ‘Daar maak ik me geen zorgen over. Maar je klimt nooit meer in bomen, niet meer sinds je vader... Je bent stiller geworden, Senna. Voorzichtiger. Heb je dat niet gemerkt?’

‘Maar dat moet ook,’ zei ik. ‘Buiten kan er van alles misgaan. Dat zegt mama tenminste. En de juf. En de vader van Patrick. Als je niet voorzichtig bent-’

‘Je durft anders nog steeds bij mij achterop de scooter.’

‘Dat is niet hetzelfde.’

‘Hoe dat zo?’

w

Ze lachte. ‘Zo mag ik het horen.’

Toen stond oma kordaat op en trok haar jas aan.

‘Nou, laten we een taxi zoeken. Volgens mij hebben we vandaag genoeg avonturen beleefd.’

Ik gaf haar een hand en samen gingen we de trap af. Beneden keek ik nog een keer goed om me heen: de ruiters van de Apocalyps, de gouden kroonluchters, de rode stoelen, geen spoor van de ridder, geen enkel bewijs dat hij echt bestond, geen enkel teken dat – ‘Wacht, oma!’ De deur van de vitrinekast stond open. Alle bijbels lagen er nog, maar op het bovenste boek lag een envelop. Het papier was vergeeld en beschreven met een sierlijk handschrift. Het zag er uit oud, maar dat kon het niet zijn, want mijn naam stond erop.

Afl. 6

De heer van Henegouwen

Op de achterbank van de taxi die ons terugreed naar de andere kant van de Maas herlas ik de brief die de ridder voor me had achtergelaten. Al kon je de drie regels – geschreven in gelijkmatige, krullende letters – nauwelijks een brief noemen. Hij schreef dat het hem speet dat we elkaar vannacht waren misgelopen, maar als ik nog steeds antwoord wilde op al mijn vragen kon ik hem vinden bij een goede vriend van hem: de heer van Henegouwen. De ridder had geen adres achtergelaten, maar gelukkig wist oma Broere – zoals altijd – precies waar we naartoe moesten.

‘Wist je dat Rotterdam zijn stadsrechten aan hem te danken heeft?’ zei ze tegen de slaperig uitzierende taxichauffeur die ons door de donkere straten reed.

‘Willem de vierde, graaf van Henegouwen, een ridder met een kort lontje en een hang naar avontuur. Op 7 juni 1340 veranderde hij Rotterdam van een nederzetting in een échte stad.’

Terwijl ik met een half oor naar oma's geschiedenisles luisterde keek ik nog eens goed naar de brief. Ik wist zeker dat ik het handschrift van de ridder eerder had gezien. Bijna zeker.

Oma stak een vinger op.

‘Er woonden toen nog maar tweeduizend mensen – kun je je dat voorstellen? Tweeduizend mensen?’

‘Lekker rustig,’ bromde de chauffeur. ‘Nooit geen file.’

‘Maar het is niet goed met Willem afgelopen,’ ging oma verder, ‘een paar jaar later liep hij in het noorden in een hinderlaag en werd hij door de Friezen een kopje kleiner gemaakt. Zo zie je maar, op het platteland ben je je leven ook niet zeker.’

‘Nee,’ zei de chauffeur, ‘het stikt er van de teken.’

Onderweg naar de Erasmusbrug hadden we alle stoplichten mee. En ook aan de andere kant van het water was er haast niemand op straat, maar als je goed keek kon je zien dat de dag al voorzichtig op gang begon te komen. Ik zag veegwagens en een enkele fietser die op weg was naar zijn werk of juist op huis aanging na een lange nacht. We staken de Westblaak over en sloegen rechtsaf op de Coolsingel, daar parkeerde de taxi op een hoek.

‘Weet je zeker dat jullie hier moeten zijn?’ geeuwde de chauffeur terwijl hij de meter uitzette en een bonnetje

uitdraaide. ‘Ze gaan pas over een paar uur open.’

‘Meer dan zeker.’ Oma borg haar portemonnee op en gooide het portier open. ‘Ik denk zelfs dat we aan de late kant zijn.’

Het Schielandshuis werd overschaduwd door reuzen van glas en beton. Hoewel de rode luiken voor de ramen van het oude gebouw allemaal openstonden was het museum duidelijk nog gesloten. Ik was er ooit met mijn vader geweest. Van de tentoonstelling kon ik me niets herinneren, maar wel dat het een gebouw was waar je goed verstoppertje kon spelen. We hadden uren naar elkaar gezocht, alle geheime hoeken van het pand verkend, tot grote ergernis van de suppoosten. Op een gegeven moment was ik mijn vader zo lang kwijt dat ik dacht dat hij stiekem naar huis was gegaan, maar uiteindelijk vond ik hem in de binnentuin, verstopt achter een struik waar zijn gympen onderuit staken. Hij was gniffelend tevoorschijn gekomen en had de aarde van zijn broek geklopt.

‘Je hebt nog betere ogen dan ik, Senna. Jij ziet alles.’

Ik zag alles. Dat zei hij altijd. En toch was het bronzen standbeeld dat voor de deur stond me die dag niet opgevallen. Ik liep er een rondje omheen. De heer van Henegouwen zat op een steigerend paard. Hij hield een zwaard vast en een schild waar vier leeuwen op stonden. Zijn gezicht ging schuil achter een vizier. Hij zag eruit alsof hij elk moment van zijn sokkel kon springen – maar dat deed hij natuurlijk niet.

‘En nu?’ vroeg ik.

‘Nu wachten we af,’ zei oma.

Ik gooide mijn rugtas op de grond en ging teleurgesteld in kleermakerszit onder het standbeeld zitten. Oma begon zachtjes te neuriën, een vrolijk melodietje zonder begin of eind. Ik trok mijn capuchon over mijn hoofd en probeerde de kou die door mijn broek trok te negeren. Zo zaten we te wachten tot er in de verte een merel begon te fluiten, tot de hemel zo licht werd dat de straatlantarens uitgingen, en oma eindelijk ophield met neuriën.

‘Dit is zo stom.’ Ik sloeg mijn armen over elkaar. ‘Waarom laat de ridder een brief achter als hij toch niet van plan is om op te dagen?’

‘Geduld, Senna, hij komt vast wel.’

Maar mijn geduld was op. We waren al uren op zoek; we waren natgeregend, bijna gearresteerd, hadden in een kerk geslapen en de halve stad doorkruist – allemaal voor niks.

‘Wat heb je aan een ridder die alle antwoorden heeft maar er nooit is als je hem nodig hebt?’

Oma keek me scherp aan.

‘Dat zou je aan hem moeten vragen.’

‘En wat als dat niet kan?’ riep ik. ‘Wat als hij helemaal niet bestaat?’

Ik greep mijn rugtas en wilde de envelop tevoorschijn halen, haar het handschrift laten zien dat me bekend voorkwam maar op dat moment verscheen er een brede grijns op oma’s gezicht. Ze wees naar de overkant van de straat. Er stond iemand naar ons te kijken.

Afl. 7

De wegwijzer en de kleine keizer

Soms is het beter om te doen alsof je niet begrijpt wat er aan de hand is. De avond waarop mijn vader niet meer thuis zou komen werd ik wakker van de deurbel. Ik sloop in mijn pyjama de trap af, maar nog voor ik beneden was had ik al spijt dat ik niet in bed was blijven liggen. Ik hoorde mijn moeder schreeuwen, een lange en angstaanjagende brul, en toen ik mijn hoofd voorzichtig om de deur van de woonkamer stak en de vader van Patrick in zijn uniform naast de bank zag staan begreep ik meteen dat er iets vreselijk mis was. Maar ik wilde het niet weten. Dus holde ik terug naar mijn kamer, kroop onder de dekens en vertelde mezelf dat er niets aan de hand was. Zolang ik dat volhield bleef alles zoals het was.

En toen oma Broere en ik die ochtend voor het Schielandshuis stonden en we Maarten aan de overkant van de straat zagen staan met zijn schetsboek onder zijn arm begreep ik meteen dat het handschrift dat me zo bekend voorkwam, het handschrift waarin de brief van de ridder was geschreven van Maarten móést zijn, het waren dezelfde krullende letters

waarmee hij zijn tekeningen signeerde; ik begreep meteen dat hij, oma, en zelfs Ab, de hardhorende reus die de tuin van Schoonderloo bewaakte, allemaal in hetzelfde complot zaten. Maar ik wilde het niet weten. Nog niet. Zolang ik van niets wist bestond er nog steeds een kans dat de ridder ergens op me wachtte; zolang ik van niets wist bleef alles zoals het was.

Dus gooide ik mijn rugtas over mijn schouders, hief mijn kin, en zei:

‘Maarten? Wat doe jij hier?’

‘Ik ben vrij om te gaan waar ik wil,’ zei hij met zijn katachtige grijns, ‘want heel de aarde is mijn vaderland en ik leef-’

‘-van de hand in de tand. Ja, dat weten we. Maar je zei ook dat we de ridder in de kerk konden vinden en toen stuurde hij ons naar de heer van Henegouwen en nu is hij weer nergens te bekennen.’

‘Daarom ben ik-’

‘En je zei dat hij alleen mensen opmerkt die over het hoofd worden gezien,’ ging ik door. ‘Ga je ons nu vertellen hoe we net zo onzichtbaar als jij kunnen worden?’

Oma gaf me een zetje.

‘Senna,’ zei ze streng, ‘waar zijn je manieren gebleven?’

Ik mompelde mijn verontschuldiging maar Maarten haalde alleen zijn schouders op en zei:

‘De ridder is een vluchtig figuur, twee keer knipperen en hij is verdwenen. Daarom kom ik jullie helpen in jullie avontuur, spring in de benen en kom met me mee, ik zal je de weg laten zien die hij graag beloopt, via de poort van de kleine keizer naar de eindhalte die niemand ontloopt.’

We volgden hem over de Coolsingel, voorbij de Koopgoot en hoewel de dag pas net was begonnen waren er al meer mensen op de been; mensen die nietsvermoedend op weg waren naar hun werk, mensen die niet op zoek waren naar een spook dat er een heel vaag spreekuur op nahield. We kwamen langs het oude postkantoor en het stadhuis waar een standbeeld stond van een man met een mantel om zijn schouders en een brede kraag om zijn nek. Terwijl oma en Maarten begonnen te babbelen over spectaculaire ontsnappingen en beruchte boekenkisten dacht ik aan hoe mijn vader altijd zei dat Rotterdam zo mooi was omdat er steeds iets nieuws viel te ontdekken, maar ik was juist blij dat er nog zoveel sporen van het verleden waren overgebleven.

We gingen rechtsaf op het Hofplein en liepen langs de Delftse Poort, een stalen reconstructie van een oude stadspoort.

‘Daar is Napoleon nog doorheen getrokken,’ vertelde oma terwijl ze opgewekt de helling van het Pompenburg beklom. ‘Hoog bezoek van een kleine man! Hij heeft

destijds in het Schielandshuis gelogeed. Kun je je dat voorstellen? Overnachten in – au!

Ze greep naar haar heup en vloekte zo hard dat Maarten een sprongetje maakte van schrik.

Ik snelde op haar af, bood haar een arm en hielp haar naar een bushokje waar ze zich met een pijnlijk gezicht op een bankje liet zakken.

‘Is het nog ver, Maarten?’ vroeg ik ongerust.

‘Als de zon op is legt de ridder zijn hoofd te rusten op een plek waar niemand wordt gestoord. Ik kan je niets beloven, maar als je hem voorzichtig wakker maakt geeft hij misschien wel antwoord.’

Hij wipte op zijn voeten en haalde snel een hand door zijn krullen.

‘Luister, ik moet terug naar het park, anders wisselt mijn hangmat van eigenaar. Kan ik nog iets doen? Of komen jullie eruit met elkaar?’

‘Natuurlijk komen we eruit,’ zei ik ferm.

Dit keer hoefde niemand me uit te leggen waar we naartoe moesten. Ik was er eerder geweest, bijna een jaar geleden, op een regenachtige dag die ik niet kon vergeten, hoe graag ik dat ook wilde. In de verte zag ik de bus al aankomen. ‘Heb je je ov bij je, oma?’

Afl. 8

Een ander uitzicht

We waren te vroeg. Het hek van de begraafplaats was nog gesloten en de parkeervakken waren leeg. Oma en ik gingen op een bankje voor de ingang zitten en keken bus 38 na die na een korte stop bij de eindhalte de Kerkhoflaan uitreed. Een jaar geleden hadden we hier ook gewacht, onder zwarte paraplu's en omringd door zwijgzame mensen met ernstige gezichten. Het was me toen ook al opgevallen dat het hier, in Crooswijk, stiller was dan in de rest van de stad.

Naast me plukte oma een denkbeeldig stofje van haar broek. Ze had geen woord meer gezegd sinds we afscheid hadden genomen van Maarten en voor het eerst sinds het begin van ons avontuur leek ze een beetje zenuwachtig. 'Senna?' Ze schraapte haar keel. 'Ik moet je iets vertellen, lieverd. Het is misschien niet heel netjes van me geweest, maar ik heb-'

'Ik weet het,' zei ik zacht, 'ik weet dat jij de ridder verzonnen hebt. Je hebt me een sprookje verteld.'

Als ze al verbaasd was liet ze daar niets van blijken.

‘Het spijt me,’ zei ze, ‘het was niet mijn bedoeling om tegen je te liegen... Ik wilde gewoon dat je er weer eens op uit ging. Je bent nog veel te jong om zoveel binnen te zitten.’

Achter ons ging het hek open, maar geen van beiden maakten we aanstalten om op te staan. Ik kon niet meer doen alsof ik niet begreep wat er aan de hand was en ik wilde niet verder voordat ik precies wist hoe haar sprookje in elkaar zat.

‘Hoe weet Maarten van de ridder af? En wie staat er dan op die foto van jou en opa? De schim achter het raam?’

‘Dat is onze oude buurvrouw, de moeder van Maarten. Hij was goed bevriend met je vader voordat hij van de hand in de tand ging leven. Hij kon als kind al tekenen als de beste.’

Oma legde een hand op mijn knie, kneep er zachtjes in.

‘Ben je boos op me?’

Ik staarde naar de aderen die over haar hand liepen, haar kortgeknipte nagels, de nicotinevlekken die de sigaren hadden achtergelaten; de sterke vingers die telkens nieuwe pleisters hadden opgeplakt als ik weer met schaafwonden was thuisgekomen.

‘Natuurlijk niet,’ zei ik terwijl ik langzaam overeind kwam.
‘Maar ik wil wel weten hoe je sprookje afloopt.’

Hand in hand liepen we de begraafplaats op, over een brede laan met hoge bomen die naar de kapel leidde waar ik mijn moeder voor het laatst had zien huilen, en daarna volgden we als vanzelf de route die we die dag ook hadden genomen: langs een stenen bruggetje en stilstaand water, voorbij een waterkraantje en een rij graven waar gieters achter de zerken stonden. Sommigen waren versierd met kleine portretjes en fleurige boeketten, anderen waren kaal en in geen tijden meer bezocht. Ik las de namen op de stenen en rekende leeftijden uit, probeerde me voor te stellen door wie zij werden gemist. Er lagen soldaten en brandweermannen, dirigenten en kunstenaars, ouders, kinderen, mensen uit allerlei windstreken die hier nooit meer weg zouden gaan. Ik bleef even staan bij een familiegraf, een gezin waarvan alle leden dezelfde sterfdatum deelden. Mijn vader was niet de enige die door een stom ongeluk niet meer was thuisgekomen en om de een of andere reden stelde dat me gerust.

Onder een oude boom met een dikke stam en laaghangende takken hield oma stil. Daar lag hij. Tussen een zeeman en een Feyenoord-supporter wiens naam omkranst werd door een verzameling rode en witte kaarsen. Op mijn vaders steen lag een bos verse zonnebloemen.

‘Die heeft je moeder achtergelaten,’ zei oma. ‘Dat doet ze altijd voor ze op reis gaat.’

‘Is dat zo? Waarom heeft ze me dat dan nooit verteld?’

Oma haalde haar schouders op.

‘Je moeder heeft zo haar eigen manier om haar verlies te verwerken. Er bestaat geen handleiding voor verdriet.’

Ik ging door mijn hurken en streek met mijn vingers over de gegraveerde letters. Het was een gek idee dat hier, onder deze donkere steen, iemand lag met dezelfde achternaam als ik. Boven onze hoofden ging een vliegtuig voorbij. Ik keek naar de witte streep die hij achterliet in de blauwe lucht, hoorde de wind door de takken blazen en op dat moment voelde ik een bekende kriebel opkomen, een gekietel in mijn binnenste dat ik lang niet had gevoeld. Ik gaf oma mijn rugtas aan, stroopte mijn mouwen op en greep de onderste tak van de boom vast. Het ging vanzelf. Ik hees mezelf omhoog en klom, steeds hoger, voelde de stam langs mijn onderarmen schuren, de blaadjes tegen mijn wangen kietelen, tot ik bij een dikke tak uitkwam waar ik mijn benen stevig omheen klemde. Ik was het nog niet verleerd. Beneden klapte oma in haar handen.

‘Zo mag ik het zien!’

Met mijn rug tegen de boomstam keek ik uit over de begraafplaats. Ons avontuur was bijna afgelopen en hoewel we de ridder niet hadden gevonden en ik nog steeds geen antwoord had op al mijn vragen, nog steeds niet wist waarom mijn moeder een andere handleiding had dan ik of waarom sommige mensen meer pech hadden dan anderen, begreep

ik dat ik de ridder niet nodig had om die antwoorden te krijgen.

Ik wilde weer naar beneden klimmen, terug naar oma, terug naar huis, naar mijn poef bij het raam, maar juist toen ik me wilde laten zakken hoorde ik het. Een zacht, maar onmiskenbaar geluid. Het kwam van heel dichtbij. Ik legde mijn oor tegen de boomstam en deed mijn ogen dicht. Daar was het weer, een ritmisch geklop; het geluid van paardenhoeven. Oma had gelijk. Rotterdam was een sprookje. Je moest er alleen in geloven.

Daphne Huisden (1988) debuteerde eind 2010 bij Uitgeverij Prometheus met de roman *Alles is altijd fictie*. In 2013 verscheen haar tweede boek *Dit blijft tussen ons*, genomineerd voor de Halewijnprijs in datzelfde jaar. Daarnaast publiceerde ze verschillende stukken en korte verhalen, o.a. in literair tijdschrift *Das Magazin*, *Tirade* en het Rotterdam-katern van *NRC Handelsblad*. Momenteel werkt ze aan haar derde roman, *Charlatans*, die binnenkort verschijnt.

Illustraties: **Ez Silva** – ezsilva.com

